

Prologue

“รวีร์รักอาไหม”

“รวีร์รักอาที่สุดเลยครับ”

“รวีร์อยากอยู่กับอาไปตลอดชีวิตเลยไหม”

“รวีร์จะอยู่กับอาดิฉันตลอดไปเลยครับ จะอยู่กับอา
ดิฉันคนเดียว”

คงไม่มีมนุษย์คนไหนจริงจังกับคำสัญญาแสนไร้เดียงสา
ของเด็กชายวัยประถมคนหนึ่ง

นอกจากผู้ชายอย่าง ‘ดิฉันภพ’

เพราะชายหนุ่มยึดถือสัญญานั้นมาก จนทำให้ ‘รวีร์’
ไม่สามารถอยู่ห่างจากสายตาเขาได้อีกเลย นับตั้งแต่เด็กชาย
ตัวน้อยให้คำมั่น...

เมื่อเด็กตัวเล็ก ๆ เติบโตขึ้นมาเป็นเด็กหนุ่ม ชีวิตของรวีร์

Sugar Baby #นางสวีร์

ก็ตกอยู่ในความร้อนรุ่มหวามไหวอันยากจะตัดทานหรือต่อต้าน
ราวกับคำสัตย์ภูณัน...เป็นการทำสัตย์ภูณาลงนามกับปีศาจ
อย่างไรอย่างนั้น

Episode 01

**“คุณรวีร์คะ คุณติดฉันทกลับมาแล้วค่ะ เธอบอกให้คุณ
รวีร์ไปหาที่ห้องหนังสือค่ะ”**

ในความเป็นจริงนั้น หัวหน้าแม่บ้านก็พูดกับรวีร์ด้วย
น้ำเสียงที่นุ่มนวลอย่างทีพูดกับเขาในเวลาปกติ แต่ก็ไม่รู้ทำไม
เหมือนกัน พอได้ยินคำว่า ‘ห้องหนังสือ’ และนึกถึงร่างกายอัน
กำยำรวมไปถึงใบหน้าเข้มขรึมทรงพลังของ ‘อาติณณ์’ รวีร์จะ
ต้องตัวสั่นเทาขึ้นมาอย่างอดไม่ได้...

เขาไม่ชอบห้องหนังสือ เพราะสำหรับเขา ห้องหนังสือ
ห้องนั้นของอาติณณ์ไม่ได้มีไว้ให้เขาอ่านหนังสือด้วยแบบตอน
เด็ก ๆ อีกแล้ว...

ผู้ชายคนนั้นกล้าที่จะ ‘กลืนกิน’ เขาในทุกพื้นที่ของห้อง
หนังสืออันกว้างขวาง ทำให้คำว่า ‘ห้องหนังสือ’ ในความคิด
ของรวีร์ตอนนี้กลายเป็นความรู้สึกทาง ‘กามารมณ์’ นานวัน

เข้าก็กลายเป็นบาปถล่มที่ตัวของวีร์เองก็ไม่รู้ว่า จะถอยออกมาได้อย่างไร

หรือไม่...เขาก็ต้องรอจนกว่าติณณภพจะเกิด 'เปื้อน' เขาขึ้นมาเอง

'ติณณภพ' เป็นชายหนุ่มวัยสามสิบกลาง ๆ ที่ปัจจุบันเป็นเจ้าของโครงการคอนโดมิเนียมหรูหราหลายโครงการในใจกลางเมือง ซึ่งปล่อยขายกันราคาสูงลิ่ว ครอบครัวของเขาดำเนินธุรกิจเกี่ยวกับหมู่บ้านจัดสรรมาตลอด จนกระทั่งในรุ่นบิดาของเขา กิจการก็ครอบคลุมไปถึงที่พักอาศัยแบบคอนโดด้วย ดังนั้นด้วยฐานะทางการเงินของอีกฝ่าย จะใช้คำว่า 'มหาเศรษฐี' มาเรียกก็คงจะไม่เกินจริงนัก

'ตรีวุธ' บิดาของติณณภพเสียชีวิตไปด้วยโรคหัวใจเมื่อหลายปีก่อน ทำให้เขาต้องเข้ามาดูแลกิจการของครอบครัวด้วยตัวเอง ร่วมกับญาติอีกหลายคนที่มีหุ้นและนั่งแทนผู้บริหาร และถึงแม้ว่าเขาจะดูแลโครงการคอนโดมิเนียมเป็นส่วนใหญ่ ตัวเขาเองกลับมักจะอาศัยอยู่ที่บ้านเป็นหลักซึ่งก็เป็นคุณหาสน์หลังงามทำเลดี เดินทางสะดวกเช่นกัน

ที่จริงก็เชื่อว่าเขาจะเป็นพวกชอบบ้านหลังใหญ่ ๆ หรือที่กว้าง ๆ ขนาดนั้น ตรงกันข้าม หากไม่มีคนที่เขาอยากใช้ชีวิตด้วยกันอยู่ที่นั่น เขาก็ยินดีอยู่คอนโดห้องเล็ก ๆ เพียงคนเดียว เพราะยิ่งแคบ ก็ยิ่งเหงาหน่อยลง

สาเหตุที่ยังต้องอยู่บ้านหลังใหญ่นี้ก็ไม่มีอะไรมาก เพราะมันเป็นบ้านที่อยู่ร่วมกันหลายคน ไม่ใช่แค่ติณณภพ

คนเดียว ยังมี ‘กuldnda’ มารดาวัยหกสิบห้าปีของเขา ‘ไตรภูมิ’ น้องชายแท้ๆ ที่เกิดจากพ่อแม่เดียวกันซึ่งอายุน้อยกว่าเขาสามปี ไตรภูมิแต่งงานได้ห้าปีแล้ว แถมยังมีลูกกับภรรยาถึงสามคน ลูกชายสอง ลูกสาวหนึ่ง เด็กๆ อายุไล่ๆ กัน วัยกำลังซุกซน บ้านใหญ่ขนาดใหญ่ เจอเสียงร้องของเด็กพวกนั้นเข้าไปคงไม่มีทางเงียบได้

นอกจากนี้ยังมี ‘อดิรุจ’ พี่ชายวัยสี่สิบกว่าปีของติณณภพ ที่เกิดจากคนละมารดากันอีก รู้สึกว่าบิดาของติณณภพจะแอบมีภรรยาซุกไว้ ก่อนที่ครอบครัวจะเสนอให้แต่งงานกับมารดาของเขาเพื่อรักษาผลประโยชน์ทางธุรกิจ

กuldnda เป็นคนใจกว้าง รู้ว่าสามีเคยมีลูกนอกสมรสหนึ่งคนก็ไม่ได้เหวี่ยงวินอะไร กลับบอกให้มาอยู่บ้านเดียวกันก็เลยอยู่ร่วมกันมาตลอด

อดิรุจแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งที่รักชอบกัน เห็นว่าเธอเป็นพนักงานขายบ้านในโครงการบ้านเดี่ยวของหมู่บ้านโดสัก หมู่บ้านหนึ่งที่ตรีรุชเป็นเจ้าของ ต่อมาผู้หญิงคนนั้นฆ่าตัวตาย โดยไม่รู้สาเหตุ อดิรุจก็เลยเหลือแค่ลูกสาวคนเดียวที่รักนักหนา ชื่อ ‘นุหลัน’ ปัจจุบันอายุได้ยี่สิบปี

เด็กสาวคนนั้นถือเป็นหลานสาวของติณณภพคนหนึ่งเช่นกัน แม้ว่าจะไม่ใช่หลานทางตรงขนาดนั้น แต่ยังมีอดิรุจก็มีพ่อเดียวกับเขา แม้ติณณภพจะห่างเหินและไว้ตัวกับเธอ เขาก็ไม่ได้เย็นชาอะไรมาก สำหรับเขา เขาไม่ได้รักหรือรังเกียจอะไรเธอเป็นพิเศษ เธอก็เป็นญาติคนหนึ่ง

คนที่ทำให้เขาสนใจนักหนา กลับเป็นเด็กอีกคนที่อดิรุจ
ดึงเข้ามาอยู่ร่วมบ้านนี้ตั้งแต่ยังเล็ก ตอนที่บุหลันยังอายุได้
เพียงเจ็ดปี เด็กที่ว่าชื่อ 'รวีร์' เป็นเด็กชายรูปร่างผอมบางที่
อดิรุจรับมาเลี้ยงจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เห็นว่าถูกทิ้งไว้
ที่นั่นตั้งแต่สามสี่ขวบ อดิรุจไปทำอาหารเลี้ยงเด็กกำพร้าที่นั่น
บ่อยๆ เลยได้เจอกัน วันดีคืนดีนี่ก็ถูกชะตามากๆ ก็เลยรับไว้
เป็นลูกบุญธรรมและพากลับมาเลี้ยงที่บ้านนี้

ติณณภพเห็นรวีร์มาตั้งแต่อีกฝ่ายยังเป็นเด็ก ตัวเล็กนิด
เดียว และแม้ว่าตอนนี้รวีร์จะเติบโตมาเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี
คนหนึ่ง อายุก็รุ่นราวคราวเดียวกับบุหลัน แต่ในสายตาของ
ติณณภพ รวีร์ยังเป็นเพียงเด็กตัวเล็ก ๆ เช่นเดิม...

ช่วยไม่ได้จริงๆ ผู้ชายในครอบครัวของติณณภพส่งต่อ
ส่วนสูงกันทางกรรมพันธุ์หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ แต่ทุกคนมัก
จะสูงและถึงร้อยเก้าสิบเซนติเมตร หรือต่อให้สูงเกินก็ไม่ใช่ว่าเรื่อง
แปลก ดังนั้นรวีร์ที่สูงแค່ร้อยเจ็ดสิบนิดๆ จึงไม่ได้ดูเติบโตไป
ตามอายุในสายตาของติณณภพสักเท่าไร

รวีร์โตมากับบุหลัน อดิรุจอยากให้เห็นทั้งสองแต่งงานกัน
เพราะเขาเลี้ยงดูรวีร์มาให้เป็นเจ้าบ่าวในฝันของลูกสาว เขาเชื่อ
ว่ารวีร์สำนึกในบุญคุณของเขามาก ยิ่งไงก็จะต้องไม่ทำร้าย
จิตใจบุหลันแน่นอน แต่อดิรุจไม่ใช่ผู้นำตระกูล ต่อให้บุหลัน
เป็นลูกสาวของอดิรุจ เขาก็ตัดสินใจเรื่องนี้ไม่ได้ง่าย ๆ เนื่องจาก
มันคือการแต่งเข้ามาในบ้านนี้ และบ้านนี้...คนที่ตัดสินใจทุก
เรื่องคือติณณภพ

ตอนแรกอดิรุคงไม่เคยคิดว่าจะมีปัญหาอะไรที่จะเกริ่น กับติณณภพว่า หากเด็กสองคนเรียนจบ ก็อยากให้แต่งงานกัน เพราะติณณภพก็ดูเอ็นดูรวีร์มาก ไม่น่าจะรังเกียจอะไรที่เจ้าตัว เป็นเด็กกำพร้า ทว่าพอเอาเข้าจริง ติณณภพกลับทำเหมือน จะไม่สนับสนุนการแต่งงานครั้งนี้สักเท่าไร เออแต่พูดว่าไว้ รวีร์กับบุหลันเรียนจบค่อยคุยกัน โดยที่บุหลันก็เห็นดีด้วย จนกระทั่งเกิดเหตุไม่คาดฝันเมื่อหนึ่งปีก่อน...

อดิรุคงคิดว่าเสียชีวิตไป ทำให้ความเป็นอยู่ในบ้านนี้ของ รวีร์เริ่มสั่นคลอน เนื่องจากสถานะของเขากับบุหลันก็ดู เลื่อนลอย ยิ่งไปกว่านั้น เขาก็ไม่ใช่ญาติหรือไม่เกี่ยวข้องอะไร กับคนรวยเหล่านี้เลย เขาไม่อาจรู้ได้ว่าเขาจะต้องทำยังไงต่อ แต่ก็ยังคิดว่าจะตอบแทนบุญคุณด้วยการแต่งงานกับบุหลัน ตามที่อดิรุต้องการ

จนกระทั่งมารู้ว่าติณณภพสั่งยกเลิกทุกอย่าง จะไม่มีการ แต่งงานระหว่างรวีร์กับบุหลันเกิดขึ้น ข้าคราวนี้เจ้าตัวยังพูด ชัดเจนว่าไม่ให้แต่ง ไม่ใช่พูดว่า 'ให้เรียนจบก่อนค่อยว่ากัน' อย่างที่ผ่านมา รวีร์ก็เลยมีดแปดด้าน หากก็เป็นติณณภพอีก นั้นแหละที่อนุญาตให้เขาอยู่ที่นี้ต่อไป โดยไม่ใช่ในฐานะว่าที่ เจ้าบ่าวของบุหลัน แต่เป็นในฐานะคนของติณณภพ...

ติณณภพยินดีจะรับเลี้ยงดูรวีร์ต่อไปโดยไม่เสียเวลา ทบทวนอะไรเลย จะเรื่องค่าเรียน ค่ากินอยู่ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว อีกฝ่ายเป็นคนจัดการให้ แถมยังให้มากกว่าตอนที่อดิรุเลี้ยงดู เสียอีก

และแน่นอนว่าทุกอย่างในโลกมันมีราคาที่ต้องจ่าย ไม่มีอะไรได้มาฟรีๆ อติรุจส่งเสียเลี้ยงดูรวีร์ เพื่อหวังให้เขากลายเป็นสามีในอนาคตที่ดีของบุหลัน

ติณณภาก็ส่งเสียรวีร์อย่างดี เพราะอยากจะกักกอดครอบครองเรือนร่างนี้ทุกคำคืนเช่นกัน...

ถึงรวีร์จะเรียกติณณภว่า 'อา' แบบเดียวกับบุหลันเรียก แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ไม่ใช่อาหลาน และดูจะไปไกลกว่านั้นมาก โดยที่ติณณภก็ยังปล่อยให้รวีร์เรียกเขาว่าอาต่อไป แม้ว่าในทางพฤตินัย เขาจะเป็น 'สามี' ของรวีร์ก็ตาม

Episode 02

ตอนนี้รวีร์กำลังยืนนั่งอยู่หน้า ‘ห้องหนังสือ’ ที่รู้อยู่
แกใจว่าข้างในนั้นมีใครกำลังรอเขาอยู่ หลายครั้งเหมือนกันที่
รวีร์นึกอยากจะหนีออกจากบ้านนี้และไปตายเอาดาบหน้า เขา
เป็นผู้ชาย มันจะลำบากสักเท่าไรหากต้องไปใช้ชีวิตข้างนอก
แต่ก็เหมือนดิฉันภพจะรู้ทันตลอด เลยส่งคนคอยประกบและ
ติดตามรวีร์อยู่ห่าง ๆ

ถ้าวันไหนเลิกเรียนแล้วก็ต้องกลับมาที่บ้านทันที อยาก
ไปเที่ยวก็ไม่ว่า ขอให้บอก ดิฉันภพจะเป็นคนพาไป แต่ไม่เคย
อนุญาตให้รวีร์ได้ไปเที่ยวกับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยสักครั้ง
เหล่าเพื่อนก็รู้ว่าคุณอาของรวีร์หวงมาก ตอนนี้ก็เลยเลิกชวน
ไปแล้ว ทำให้รวีร์ยิ่งเก็บกดเข้าไปอีก

อยากจะทำอะไรสักครั้ง ทว่าสุดท้ายก็กลัวจน
ต้องกลืนคำพูด รวมทั้งความไม่พอใจทั้งหมดลงคอไป ตอน

เด็ก ๆ เขาสนิทใจกับติณณพมากกว่านี้ ทั้งที่ก็ไม่ได้จะมีช่วงเวลาอยู่ด้วยกันบ่อยขนาดตอนนี้เลยสักนิด กลับกัน ในปัจจุบันเขาแทบจะอยู่กับติณณพทุกคำคืน ไกลชิดชะยิ่งกว่าที่เคยใกล้ใครที่ไหน แต่ในใจของรวีรียังรู้สึกห่างออกไปทุกที

เขาเหมือนยังต้องอยู่เพราะไม่มีทางเลือก...

แกรก...

ตอนที่รวีรียากำลังจะเอื้อมมือไปเปิดประตูห้องหนังสือ ประตูก็ถูกเปิดออกจากข้างในซะก่อน สีหน้าเด็กหนุ่มแข็งที่อดทนเห็นติณณพยืนอยู่ในระยะที่เอื้อมถึงได้

ติณณพเปลี่ยนมาสวมชุดลำลองธรรมดา แสดงว่าน่าจะกลับมาจากบริษัทสักพักแล้ว ไบหน้าคมเข้มตอนแรกมีนตึงมากเหมือนไม่พอใจอะไรสักอย่าง จนกระทั่งพอเห็นรวีรีย คิ้วเข้มที่ขมวดติดกันก่อนหน้าก็คลายลง

“เพิ่งมาหรือมาได้สักพักแล้ว?” เสียงแหบต่ำอันเป็นเอกลักษณ์ถามขึ้น รวีรียหลบสายตาดาวลงตอบไปด้วยเสียงแผ่วเบา

“สักพักแล้วครับคุณอา”

“แล้วรออะไรถึงไม่เข้ามา”

ติณณพก็ถามเฉย ๆ ไม่ได้ดูหรือว่าจะไรสักคำ แต่ตัวของรวีรียกลับตื่นขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่ เหมือนกับว่าสิ่งที่เขากลัวที่สุดในชีวิตนี้ก็คือ กลัวทำให้ติณณพโกรธเกรี้ยว

“...” พอนึกคำแก้ตัวไม่ออก เนื่องจากเป็นคนโกหกไม่เก่งเอาซะเลย รวีรียก็เจียบแทน การที่เขาเอาแต่ก้มหน้าทำให้

ไม่เห็นสายตาก็จะเอือมระอาของดิณณภพ

คุณอาหนุ่มไม่รู้ต้องทำอะไรให้รวิร์เลิกอยู่กับเขาด้วยความรู้สึกหวาดหวั่นลึกที่ เขาเองก็อยากจะทำตัวใจดีกว่านี้อยู่หรอกนะ แต่บางทีรวิร์ก็กลัวเขาแบบนี้ก็ตีเหมือนกัน เวลาจะทำอะไรจะได้คิดถึงผลที่ตามมาเยอะ ๆ หรือถ้ากลัวจนไม่กล้าหนีเขาไปไหน ก็ยิ่งเป็นผลดีกับดิณณภพมากกว่า ดังนั้นเขาจะปล่อยยให้เด็กคนนี้หวาดหวั่นเขาต่อไปแล้วกัน

“เข้ามาข้างใน อ่านหนังสือให้ฉันฟังหน่อย”

ดิณณภพออกคำสั่งเสียงเรียบ จากนั้นก็หันหลังเดินเข้าไปในห้องหนังสือก่อน ร่างสูงสง่าเดินไปทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาตัวยาวด้วยความเคยชิน รวิร์เดินตามเข้าไปในห้อง เขาปิดประตูด้วยมืออันสั้นเทา ความทรงจำอันร่ำร้อนที่มักเกิดขึ้นในห้องนี้ปลุกปั่นจนเขาทำอะไรก ๆ เงิน ๆ ไปหมด

ขณะที่รวิร์กำลังจะผละออกจากประตูนั่นเอง คนที่นั่งอยู่บริเวณโซฟาก็มองมานิ่ง ๆ

“ลือกด้วยนะ”

“ครับ” รวิร์หน้าซีดยิ่งกว่าเดิม ต่อให้จะเดาได้อยู่แล้วก็ตาม คงไม่มีใครรู้ว่าภายใต้อกข้างซ้าย หัวใจของรวิร์บีบอัดอย่างรุนแรง

“สงสัยเหวอ คราวก่อนบุหลันก็มาเคาะเรียกไม่ใช่หรือไง เดี่ยวคราวนี้เด็กคนนั้นก็เปิดประตูพรวดเข้ามาหรอก แต่ถ้าเธอไม่อยากลือก ฉันก็จะไม่ขัดใจ”

อย่าได้เชื่อคำว่า ‘จะไม่ขัดใจ’ ของดิณณภพเด็ดขาด

เพราะที่บอกจะไม่ชัดเจนนั้น ไม่ใช่จะไม่ชัดเจนของรวิร์หรอก น่าจะไม่ชัดเจนตัวเองมากกว่า สุดท้าย เพื่อไม่ให้บุหลันต้องมาพบเจอความลับดำมืดที่รวิร์เก็บซ่อนเอาไว้ ร่างโปร่งก็จำใจต้อง ล็อกห้อง แม้รู้ว่าจะต้องรับความเสี่ยงมากยิ่งขึ้น

“ล็อกแล้วครับ” รวิร์บอกให้ติณณภพรับรู้ ร่างหนาก็ พยักหน้า

“งั้นก็หยิบหนังสือเล่มเดิมที่เคยอ่านค้างไว้แล้วเดินมาตรงนี้” ติณณภพอ่ยซ้ำโดยไม่ได้มองมาทางรวิร์อีกแล้ว รวิร์เลยต้องรีบไปหยิบหนังสือจากชั้น ก่อนจะเดินไปหาคนที่นั่งรออยู่

เขาอยู่กับติณณภพมานาน รู้ว่าติณณภพเป็นคนไม่ชอบพูดซ้ำเกินสองครั้ง เขาไม่อยากถูกตีที่ ‘ก้น’ แบบคราวก่อนหรอกนะ มันทั้งหยาบโลน แล้วก็ทั้งน่าอาย...

รอยมือหนาตาบอยู่บนก้นขาวเปลือยเปล่า ทำเอารวิร์ไม่อยากมองร่างกายตัวเองไปอีกหลายวัน

โดยปกติแล้ว หนังสือที่ติณณภพชอบให้รวิร์อ่านให้ ฟังมักจะเป็นหนังสือนิทาน และส่วนใหญ่ก็จะเป็นฉบับภาษาอังกฤษ ดังนั้นรวิร์ก็เลยต้องตั้งใจโฟกัสมันพอสมควร เพราะยังไงภาษาอังกฤษก็ไม่ใช่อาณาณดของเขา ต่อให้ศัพท์มันจะไม่ได้ยากเย็นอะไรก็เถอะ...

แต่ในเวลานี้ น้ำเสียงและรูปประโยคที่ออกมาจากเรียวปากอ้อมกลับฟังดูกระต่อนกระแท่นสิ้นดี เพราะเขาไม่ได้อยู่ใน

สภาพที่จะตั้งใจอ่านอย่างมีสมาธิได้ ดังนั้น นอกจากเสียงจะแผ่วเบา ตะกุกตะกัก มันยังมีเสียงสะท้อนเจือปนมาอีกด้วย

“อะไร หนูน้อยหมวกแดงจะโดนหมาป่ากินแล้วหรือ ถึงต้องร้องให้ มันน่าเวทนาขนาดนั้นเชียว?”

คำถามของดิณณภพทำให้รวีร์พูดไม่ออก หนังสือเล่มที่เขาถืออยู่คือเรื่อง ‘Red Riding Hood’ ก็จริงอยู่ แต่สิ่งที่น่าเวทนาไม่ใช่หนูน้อยหมวกแดงที่กำลังจะถูกหมาป่าหลอกกินหรือกินะ กลับกัน มันน่าจะเป็นตัวรวีร์เองที่ถูกดิณณภพกลืนกินไปแล้วต่างหาก

ร่างโปร่งบางในเวลานี้กำลังนั่งคร่อมอยู่บนตักของคนตัวสูง เสื้อแขนยาวตัวหลวมคลุมลงมาปิดที่หน้าขาเล็กไว้ ทำให้ไม่เห็นส่วนที่กำลังเชื่อมต่อกันอยู่ก็จริง แต่ความแข็งกร้าวที่รุกเร้าและเด่นตบ ๆ อยู่ในช่องทางขึ้นน้ำก็บอกรวีร์ได้อย่างดีว่ามันกำลังเกิดอะไรขึ้นในท้องนี้

รวีร์อยากจะหายตัวไปเดี๋ยวนี้ให้รู้แล้วรู้รอดถ้าทำได้ เขารู้สึกเกลียดช่วงเวลาที่เขาเป็นของดิณณภพมาก ทว่าก็ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเขาก็ดูสิ่ควาบหวีกับมันมากเช่นกัน มันคือความรู้สึกผิดบาปบนความรู้สึกดี

สิ่งที่รวีร์สมเพชยิ่งกว่าการกระทำอันโหดร้ายไม่สนใครหน้าไหนของดิณณภพ ก็คือร่างกายไม่รักดีของเขานี้แหละ

ซึ่งดิณณภพก็คงรู้ทัน เลยใช้ความเย้ายวนพวกนี้ผูกมัดเขาไว้ ให้เขาไปไหนไม่รอด สำหรับดิณณภพ เขาก็คงไม่ต่างอะไรกับตุ๊กตาที่มีไว้ระบายความใคร่ หนีไปไหนก็ไม่ได้ พูดอะไร

ก็เชื่อฟัง นอกจากนำเวทนา รวีร์ก็ไม่ว่าตัวเองจะเหมาะกับ
คำไหนอีกแล้ว

สวบ!

“อ้า!”

ร่างเล็กสะท้านเสือกตอนที่เอบางถูกสองมือหนาจับกุม
ไว้ พร้อมกับโยกขึ้นลงตามใจชอบ เสี่ยงกระแทกกระแทนหยาบ
โลนเริ่มตั้งขึ้นมาในห้องที่แสนจะเจียบสงบ นัยน์ตากลมโตคลอ
ไปด้วยน้ำใส มีอบางที่จับกุมหนังสืออยู่ไม่มีเรี่ยวแรงจะถือมัน
ต่อ จนผลอลปล่อยหนังสือปกแข็งนั้นตกลงไปบนพื้น

ตุ๊บ!

“หนังสือตกแล้ว” ตินณภพกระซิบข้างใบหูขวา จงใจดู
เม้มจนรวีร์สั่นระริกไปทั้งตัว

ที่จริงเรื่องหนังสือมันก็แค่ข้ออ้าง มีรวีร์อยู่ตรงหน้า เขา
จะสนใจหนังสือนิทานนั้นได้จริง ๆ หรือไง มันเป็นไปได้อยู่
แล้ว

ตัวของรวีร์เคลื่อนไหวไปตามการชักนำของคนทีกอดรัด
เขาอยู่ ชายหนุ่มเริ่มสอบสะโพกสวนขึ้นมาตามแรงอารมณ์ที่
มากขึ้น ทำให้รวีร์เสียวซ่าจนต้องสะอื้นแรงกว่าเดิม...

ตินณภพชอบทำแบบนี้ 'ใส่เข้ามา' แต่อยู่ในตัวเขานาน ๆ
โดยไม่ขยับ ปล่อยให้ช่องทางอุ่นร้อนตอดบิรดจนเปียกขึ้นไป
ถึงไหนต่อไหน ถึงได้เริ่มสาวกายใจจ้วง จะกี่ครั้งรวีร์ก็ไม่
สามารถทำใจให้ชินได้ แค่ต้องมีอะไรกันมันก็แยกพออยู่แล้ว
ตินณภพกลับเลือกที่จะทำให้ทุกอย่างมันจบลงช้าที่สุดเท่าที่

จะทำได้อีก ช่างสรรหาวิธีมาทรมานจิตใจเขาได้เก่งจริง ๆ

“อ๊ะ...อ๊ะ...อาติณณ์”

รวีร์ส่งเสียงครางอยู่ในลำคอ สองมือบางบีบไหล่กว้าง สองข้างของคุณอาหนุ่มเอาไว้แน่น ร่างเนียนฉ่ำเกร็งชันไปหมด ซ้ำยังบีบรัดแรงจนขยับได้ลำบาก

“ไม่ต้องเกร็ง”

เสียงข่มเน้นขึ้นเหมือนจะต่อว่า ทำให้รวีร์กลั่นสะอื้น โดยอัตโนมัติเหมือนเด็กที่ทำความผิดแล้วถูกดุ ดินดณภาพเห็น ดังนั้นก็รู้สึกผิดอยู่ในใจ เขาก็แค่ไม่ยอมทำให้รวีร์เจ็บเท่านั้นเอง แต่การที่เด็กตรงหน้ากัดปากจนแดงซ้ำ ซ้ำยังก้มหน้าก้มตาแบบนี้ บอกได้อย่างเดียวว่าคงน้อยใจเขา แล้วก็คิดว่าตัวเองไม่มีค่าอะไรให้เขาใส่ใจอยู่เหมือนเดิม

รวีร์จดจำทุกช่วงเวลาที่ไม่โดนเขาดูหรือต่อว่า แต่ไม่เห็นเคยรู้สึกตัวเวลาที่เขาคอยเฝ้ามองด้วยสายตาที่หวงแหนและห่วงใย ไม่เคยเข้าใจในความหมายของอ้อมกอดที่แสดงออกถึงความโหยหานี้สักครั้ง

ถ้ารวีร์ไม่สำคัญ ไม่ได้มีค่าอะไรกับดินดณพออย่างที่เขาตัวคิด ป่านนี้รวีร์ก็คงได้เป็นหลานเขยเขาไปเรียบร้อยแล้ว เขาจะขวางไม้ให้รวีร์แต่งงานกับบุหลันทำไม...

“อย่ากัดปาก อยากร้องก็ร้องออกมา มันไม่มีใครได้ยินหรอก”

ดินดณพว่ามาแบบนี้ แล้วก็ออกแรงมากกว่าเดิมจนบั้นเอวเพียวกระดูกเฮือก หน้าท้องแบนราบนูนขึ้นมานิด ๆ

เพราะอีกฝ่ายเข้ามาลึกลงซึ่งจนเกินบรรยาย ปลายเท้าสองข้างของวีร์จิกเกร็งไปหมด แม้ติณณภพจะบอกให้ส่งเสียงออกมาได้ เขาก็ไม่ยอมทำ

ติณณภพเองก็รู้ว่าวีร์คือเจ็บกับเขาอีกแล้ว เขารู้ว่าวีร์รู้สึกมากขนาดไหนเวลาที่เขายื้อลงไปทีจุดเร้าของเจ้าตัวหากวีร์ก็มักจะอดกลั้น เหมือนกลัวจะยอมรับว่าตัวเองมีความสุขที่ได้เป็นหนึ่งในเดียวกับติณณภพอย่างไรอย่างนั้น

มันจึงช่วยไม่ได้ที่ความตื้อตึงนี้จะกระตุ้นให้ติณณภพดูดนขึ้นจากเดิมอีกเป็นหลายเท่าตัว...

“อีก...” วีร์อดทนต่อความเอาแต่ใจที่ได้รับ...

ถึงติณณภพจะบอกให้ร้องออกไปเพราะไม่มีใครได้ยินก็เถอะ วีร์ก็ไม่กล้าที่จะร้องออกไปอยู่ดี เขายังคงกลั้นเสียงให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ นั่นก็เพราะว่าแม้การร้องออกไปจะไม่ทำให้คนอื่นได้ยิน แต่วีร์ก็ต้องได้ยินเสียงคร่ำครวญของตัวเองเต็มสองหูไม่ใช่หรือไง

เขาไม่อยากจะยอมรับว่าเขา ‘ชื่นชอบ’ หรือ ‘สมปรารถนา’ จากการได้รับการเติมเต็มในทำนองนี้ เพราะเขาไม่ได้อยู่ในจุดที่จะเลือกอะไรได้เลย และไม่รู้ว่าช่วยซ้ำว่าติณณภพคิดอะไรอยู่กันแน่ ถึงปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้เรื่อยๆไป ถ้าคนอื่นในบ้านรู้ วีร์คงไม่กล้าจะมองหน้าใครเลย โดยเฉพาะบุหลัน เพราะเธอคงเกลียดเขามากจนสุดจะบรรยายที่รู้ว่า เขามีสัมพันธ์เชิงไหนกับอาของเธอ

“ให้อยู่ในที่ที่ร้องเสียงดังได้ก็ไม่ชอบ ชอบอยู่ในที่ที่ส่ง

เสียงไม่ได้ใช่ไหม”

ตีณฑมพถามขึ้น และในขณะที่ถามก็เปลี่ยนท่าไปด้วย เหมือนไม่มีอะไรกลายมาเป็นอุปสรรคระหว่างเขากับรวีร์ได้ พอรู้ตัวอีกทีเด็กหนุ่มก็ถูกกดตัวลงบนโซฟา คิวหน้าลงกับเบาะ สะโพกถูกยกสูง บั้นเอวเปรียวถูกมือหนายึดไว้ เรียวขาสองข้างสิ้นระริกไปหมด

น้ำใส ๆ ที่ไหลรินจากดวงตาทั้งสองข้างเกิดจากความรู้สึกหลากหลาย ทั้งหวาดกลัวในคำขู่ เป็นทุกข์อยู่ในใจ หรือกระทั่งกำลังรู้สึกเสียวซ่าที่ถูกลดใส่ ปะปนกันในสมองจนยุ่งเหยิง

“อ๊ะ...ฮึก คุณอาครับ ไม่ไหว...”

รวีร์พูดเสียงเบา เส้นผมนุ่มลื่นเปียกขึ้นด้วยหยาดเหงื่อ แก้มสองข้างแดงระเรื่อตลอดจนเนื้อตัวที่อ่อนยวบแทบกลายเป็นเจลลี่ คนตัวเล็กกระตุกหงิกไม่หยุดตลอดเวลาที่ต้องรับแรงกระแทกกระทั้น รวีร์นั้นปลดปล่อยไปหลายครั้งจนเหมือนกับจะไม่มีอะไรออกมาแล้ว ต่างจากคนกระทำที่ยังรู้สึกว่าหนทางนี้ยังอีกยาวไกลนัก

“จะยอมแพ้แค่นี้หรือไง ฉันทบอให้เธอหยุดแล้วเธอ”

ตีณฑมพถามด้วยเสียงปนเสียงหอบหายใจ ก้านนิ้วยาวจงใจลากไล่ไปทั่วแผ่นหลังเนียนนุ่มเปลือยเปล่าเล่น ๆ เขาชอบความรู้สึกที่ได้มองตอนรวีร์เป็นของเขา และการได้อยู่ในตัวเด็กคนนั้นาน ๆ เป็นเรื่องย่ำเตือนว่ารวีร์เป็นของเขา ไม่ใช่ของบุหลัน ไม่ใช่ของคนอื่น เป็นของเขาคนเดียวเท่านั้น...

“อ๊ะ!...อ๊า!”

รวีร์หลับตาแน่นตอนที่จิ้งหะวักเร่งเร้าถึงขีดสุด เขารับรู้ว่าติณณภพเกร็งชานและปลดปล่อยเข้ามามากมายจนอาบชอกขาเนียน มันเหนอะหนะและร้อนรุ่มไปหมด รวีร์สะอื้นออกมาเบา ๆ เขาเอ่ยปากขอให้ติณณภพหยุดแค่นี้ “คุณอาครับหยุดเถอะ...”

“อีกรอบก่อนสิ เดี่ยวจะหยุดให้”

ติณณภพพลิกร่างชาวโพลนให้นอนหงาย เขาคว่ำจับข้อเท้าเล็กอย่างง่ายดายและรู้สึกว่ามันช่างเหมาะสมมี

“อย่างน้อยก็ใส่ถุงยางเถอะครับ”

รวีร์พูดเสียงเครือ เขาไม่เคยเข้าใจว่าทำไมคนคนนี้ชอบปล่อยในตัวเขานัก ไขว่ว่าเขาจะท้องได้ ถึงติณณภพจะไม่เคยปล่อยให้รวีร์ไม่สบายหรือป่วยเลยก็ตาม รวีร์ก็ยังรู้สึกถึงความลึกซึ้งแบบนั้นมันมากเกินไปจนเขาจำเป็น เขารู้สึกแปลก ๆ ที่ต้องอุ้นวาบในช่องท้องแบบนั้น มันไม่ใช่ความรู้สึกที่แย่ แต่รวีร์ก็ไม่อยากให้มันกลายเป็นความรู้สึกที่ดีเช่นกัน

“ถ้าเธออยากให้ฉันใส่ถุงยาง เธอก็ต้องเอาปากมาใส่ให้”

ติณณภพใช้นิ้วสอดเข้าไปที่บริเวณชอกเบาๆเซฟา เขาจำได้ว่าเคยใส่ถุงยางไว้แถว ๆ นี้ เพื่อฉุกฉิน และนี่ก็คือสถานการณ์ฉุกฉินที่ว่า

ชายหนุ่มทิ้งของถุงยางลงบนหน้าท้องราบเรียบของคนใต้ร่าง เขาอมยิ้มแล้วมองดูรวีร์ยันตัวขึ้นมาทำทุกอย่างที่เขาอยากให้ทำอย่างจำยอม เมื่อเด็กหนุ่มคุกเข่าอยู่ตรงหน้า

ดิฉันพกก็สอดมือเข้าไปลูบเส้นผมนิ่ม คลึงศีรษะเล็กกว่าพลาส
ส่งสายตาแสดงความเอ็นดูอย่างไม่ปิดบัง

ใบหน้าของวีร์ร้อนวูบ เขาใช้มือฉีกของถุงยางอย่าง
ระมัดระวัง ยิ่งดิฉันพยีนมือมาเก็ลยริมฝีปากเขาเล่นอย่างมี
ความหมาย ซ้ำยังมองมาด้วยสายตาใคร่กระหาย เขาก็ยิ่งรู้สึก
อดสู้อื่นอีกหลายเท่า...

บางทีถ้าเป็นเขาที่ตาย ไม่ใช่พ่อบุญธรรมของเขา ความ
สัมพันธ์เร้นลับน่าละอายแบบนี้มันก็คงจะไม่มีทางเกิดขึ้น...

ทุกวันนี้วีร์ต่อสู้กับความรู้สึกของตัวเองอย่างหนัก เขา
ไม่รู้ว่าดิฉันภพจะทำยังไงกับเขาต่อไป วันหน้าก็เบื่อกันขึ้น
มา จุดจบเขาคงไม่สวยงามัก ดังนั้นเขารู้สึกอะไรกับคุณอาไม่จริง
คนนี้ได้ 'โดยเด็ดขาด'

Episode 03

หลังจากบทรักอันแสนหนักหน่วงที่ไม่ต่างอะไรกับ
บทลงโทษ รวีร์รู้สึกเหนื่อยเหมือนร่างจะแหลกเป็นเสี่ยง ๆ
เด็กหนุ่มไม่รู้ว่าเขาเผลอหลับไปตอนไหน เพราะเมื่อรู้สึกตัวตื่น
ขึ้นมาอีกที เขาก็อยู่ในห้องนอนแล้ว

ซ้ำยังไม่ใช่ห้องนอนของเขาอีกด้วย มันคือห้องนอน
ส่วนตัวของติณณภพ คุณอาหนุ่มที่มอบค่าคืนอันแสนยาวนาน
ให้รวีร์อยู่บ่อยครั้งจนเกิดเป็นความหวั่นไหวอยู่ในจิตใจของผู้ถูกกระทำ...

ติณณภพอาจจะมีเซ็กซ์กับเขาโดยไม่คิดอะไรก็ได้ แต่
รวีร์มักจะน้อยใจแล้วก็คิดมากทุกที จนเขาเริ่มต่อต้านความ
รู้สึกตัวเองที่มี ทำให้การแสดงออกเวลาอยู่กับคุณอากลายเป็น
ความดื้อเงียบ

ทั้งหมดนั้นทำให้ติณณภพอารมณ์ร้อน รวีร์จะถูกดู

จากนั้นก็จะถูกกดรัด ระดมจวบจนหมดเรี่ยวแรงซัดขึ้น วนลูปแบบนี้อยู่เรื่อย ๆ วิวีร์เองก็ไม่ได้กลัวเวลาที่เขาจะไม่ชอบเรื่องพวกนี้เลยสักนิด ตรงกันข้าม เขากลับมากกว่าวันหนึ่งเขาจะชอบมันขึ้นมา

ชอบที่ได้เป็นของอาติณณ์ ชอบที่ได้อยู่ใกล้ ๆ อาติณณ์...

กลิ่นของคนตัวสูงมักจะเป็นเอกลักษณ์ มันคือกลิ่นบุหรี่เจืออยู่กับกลิ่นน้ำหอมแนวสุขุมนุ่มลึก ตรงกันข้ามกับนัยน์ตาคมกริบที่ร้อนแรงกับลีลารักอันดุเดือดนั้น

นัยน์ตากลมโตกะพริบถี่ในห้องที่มีแสงไฟสลัว ๆ พอให้มองเห็น เขารู้สึกได้ถึงลมหายใจร้อนผ่าวที่เป่ารดบนต้นคอ นี่แปลว่าเขาไม่ได้นอนอยู่เพียงคนเดียว...

แล้วในบ้านนี้ก็คงไม่มีใครกล้ามานอนเอาตัวแนบชิดวิวีร์ถึงขนาดนี้ หากไม่ใช่ติณณภาพ ห้องนี้ก็เป็นที่ของอาติณณ์อยู่แล้ว ทุกอย่างก็สมเหตุสมผล

“...”

ท่อนแขนแข็งแรงพาดลงบนเอวเพรียวอย่างถိอสิทธิ์และคุ้นเคย วิวีร์ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เขากลับมากกว่าอาติณณ์จะตื่นขึ้นมาซะที

“อือ...”

พอวิวีร์เริ่มขยับตัว ติณณภาพก็เหมือนจะรู้ เขากอดลำตัวผอมบางไว้แน่นกว่าเดิม คล้ายกับจิตใต้สำนึกลึก ๆ ของเจ้าตัวไม่อยากจะให้เด็กในอ้อมกอดหายไปไหนทั้งสิ้น วิวีร์มีห้องตัวเองก็จริงอยู่ แต่เมื่อไหร่ที่ติณณภาพกลับบ้าน เขาจะต้องถูกเรียก

ตัวมาหา สุดท้ายก็ลงเอยด้วยการค้างห้องอาติณณ์นั่นแหละ
ยังในวันนี้เขาก็ต้องขอกลับไปห้องตัวเองให้ได้...

วิวิรู้สึกลมหายใจเข้าปอดลึก ๆ เพื่อรวบรวมความกล้า
เขาค่อย ๆ จับแขนของติณณ์พอกจากเอวอย่างเบาเมื่อ

“เฮ้อ...” เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ติณณ์ยังไม่
รู้สึกตัว ร่างโปร่งหันหน้ามาอีกทาง เขาหย่อนขาสองข้างลงจาก
เตียง ทว่ายังไม่ทันได้ลุกไปไหน แขนก็ถูกคว้าไว้ชะก่อน

หมับ!

“เฮ้อก!”

วิวิสะดุ้งสุดตัว เขารีบหันกลับไปมองเจ้าของมือที่จับ
เขาไว้แน่นเกือบจะทันที ก็มีอยู่คนเดียวที่จะรังรัวิวิเอาไว้แบบ
นี้...อาติณณ์นะสิ

“เธอจะไปไหน” เสียงแหบต่ำแบบคนจ้วเจียมถามขึ้น
นัยน์ตาคู่คมกะพริบเล็กน้อยเหมือนยังไม่ตื่นดี เส้นผมที่
ยุ่งเหยิงไม่สามารถบั่นทอนความดีและเชือกซีของติณณ์มาได้
เขายังดูดีดูดีเหมือนทุกที ที่สำคัญ คนตัวสูงก็ไม่ได้สวมเสื้อ
นอนด้วย ท่อนบนของเขาจึงเปลือยเปล่า การที่ติณณ์พรัตัว
ตื่นขึ้นมาเป็นอีกความสงสัยหนึ่งของวิวิเช่นกัน

มันมักจะเป็นแบบนี้ตลอด ไม่ว่าจะเขาจะเบาเสียงแค่ไหน
ติณณ์พรัก็จะรู้อยู่ดีว่าเขาจะไปที่อื่น เขาอุตส่าห์อยากกลับไปห้อง
ไปเจียบ ๆ โดยไม่รบกวนแล้วนะ

“ผมจะกลับไปนอนที่ห้องครับ” วิวิตอบไปตามความ
จริง

“นอนที่นี้ก็ได้ จากห้องฉันกลับไปห้องเธอมันก็ใกล้กัน
ทำไมเธอไม่ค้างที่ห้องฉันไปเลย”

“ผมก็แค่อยากกลับห้องนะครับ อยากอยู่คนเดียวบ้าง”
รวีร์พูดเสียงเบามาก เขากลับตีตนลงจะโกรธ แต่ไหนแต่ไร
คนตัวโตก็ไม่ชอบคำว่า ‘เรื่องส่วนตัว’ หรือ ‘อยากมีความเป็น
ส่วนตัว’ ที่ออกมาจากปากรวีร์เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“นอนที่นี้แหละ” ตีตนลงตบตบ เขาจ้องมาตรง ๆ
เหมือนกับจะสั่งด้วยสายตาให้นอนลงเหมือนเดิม หากรวีร์ไม่
หลับ เขาก็จะไม่หลับอย่างไรอย่างนั้น

“แต่ว่า...”

รวีร์อยากหาเหตุผลมาอ้างเพื่อกลับห้อง แต่ตีตนลง
ที่ไม่มีวันพูดตรง ๆ ว่าเขาไม่เคยนอนหลับถ้ารวีร์ไม่นอนข้าง ๆ
เนื่องจากเขาจะกังวล กลัวว่าตื่นขึ้นมาตอนเช้า เด็กน้อยก็จะ
หนีไปซ่อนในที่ที่เขาไม่มีวันตามเจอ ก็เคঁลั่นเสียงดูออกไปเพื่อ
จบบทสนทนา

“ฉันบอกให้นอนที่นี้เธอก็นอนสิ เธอควรจะรีบนอนตอน
ที่ฉันยังให้เธอนอนดีกว่านะ หรือจะให้ฉันทำให้เธอเหนื่อยจน
สลบไปเลยดี? เธอจะได้ไม่ต้องเสียเวลากลับไปที่ห้อง”

“นอนก็ได้ครับ”

รวีร์รู้ความหมายคำพูดของอาตีณดี อีกฝ่ายไม่เอา
เรื่องแบบนี้มาพูดเล่นแน่นอน ชายหนุ่มมีเรื่องแรงแห่งมหาศาสตร์ที่
จะใช้รังแกเขา เขาก็ไม่ได้อยากหาเรื่องใส่ตัวนัก ขนาดแค่ตอน
นี้เห็นสายตาลุ่มลึกที่ดีความได้หลายอย่างมองตามมา เขาก็

ดูววาบไปทั้งตัว

รวีร์จใจนอนหันหลังให้ดิณณภพ เพราะการนอนหันหน้าเข้าหากันทำให้เขาทำตัวไม่ถูก ซึ่งมีเหรอที่อาติณณจะลดราวาคอกให้เขา คงจะไม่ง่ายขึ้น

“หันมาทางนี้”

ดิณณภพกล่าวเสียงเรียบ รวีร์ไม่ยอมหันไป เขาเลยพูดไปว่า “ราตรีสวัสดิ์ครับคุณอา”

ดิณณภพไม่ใช่คนจะพูดเข้าซี่เช่นกัน เขารั้งตัวของรวีร์ให้หันมาหาเขา แค่นั้นยังไม่พอ เรียวปากร้อนยังประกบจูบลงมาอย่างหนักหน่วงโดยที่รวีร์ไม่ทันได้ตั้งตัว

“อ้อ...”

ลิ้นร้อนสอดเข้ามาความไปทั่ว เป็นจูบที่แสนจะดีมด่าสองแขนของอาติณณก็กดรวีร์เอาไว้แน่นจนเขาขยับไม่ได้ เรียวลิ้นเล็กถูกเกี่ยวกระหวัด ทั้งยังดูดดุนจนเกิดเสียงแลกเปลี่ยนลมหายใจท่ามกลางความเงียบ

หยาดน้ำใสอาบเลอะมุมปากชื้นฉ่ำ แก้มใสสองข้างแดงเรื่อไปหมด ขณะที่อาติณณตะโอบจูบลงมาไม่หยุดจนร่างขาสล้นระริก ฝ่ามือหนาสองข้างก็เลื่อนลงต่ำผ่านเอวเพรียวลงไป ที่บั้นท้ายนุ่ม บีบเคล้นหนักอย่างไม่คิดจะเกรงอกเกรงใจเจ้าของ

รวีร์หายใจแรงขึ้นเรื่อย ๆ จูบของดิณณภพลึกซึ่งคล้ายกับจะกลืนกินลมหายใจไปจนถึงริมฝีปากนุ่ม แม้จะเป็นแค่จูบมันก็ทำให้ร้อนนุ่ม ไม่ต่างจากตอนที่ถูกกระแทกเข้ามา มือสอง

ข้างของอาติณณ์ยังวุ่นวายกับบันทึกยกลมมน ทำให้ช่องทางด้านหลังรู้สึกวูบไหว จนนึกไปถึงตอนที่อีกฝ่ายเคลื่อนไหว อยู่เหนือร่างกายของเขา

รวีร์จิกเล็บลงบนฝ่ามือ ขึ้นโตนจวบแบบนี้ต่อไป เขาคงทนไม่ไหวแน่...

ติณณ์ภาพเองก็รู้สึกร้อน ๆ ขึ้นมาเช่นกัน เขาจำใจถอนริมฝีปากออกมาช้า ๆ จากนั้นก็หลุบตาต่ำมองคนที่ดูจะสิ้นฤทธิ์ไปเยอะเพื่อให้โอกาสครั้งสุดท้าย

“เจียบแล้วก็นอนซะ”

รวีร์จำใจต้องข่มตานอนให้หลับไปทั้งอย่างนั้น เพราะเขาเพียงอะไรกับติณณ์ภาพไม่ได้ ตอนนี้ความร้อนระอุระหว่างเรานั้นก็เริ่มก่อตัวจาง ๆ ในอากาศ หากเขาทำอะไรไม่เข้าท่า ออกไปละก็ คงไม่ได้นอนทั้งคืนแน่ ๆ ยังไงเขาก็ต้องได้พักผ่อนบ้าง เขาโดนอาติณณ์รังแกมาทั้งวัน

คืนนี้เขาไม่ขอเสียงดึกว่า...

เช้าวันต่อมา

รวีร์ตื่นมาอาบน้ำแต่งตัว เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนักศึกษาแล้วลงไปข้างล่างก่อน เพราะเขาไม่อยากจะเห็นคนอื่นในบ้านเห็นตอนที่เขาลงมาพร้อมอาติณณ์ ช่วงนี้ไตรภูมิ น้องชายของติณณ์ภาพพาภรรยา ลูก ๆ แล้วก็กุลธิดาผู้เป็นมารดาไปเที่ยวที่ต่างประเทศกัน ภายในคฤหาสน์ก็เลยเหลือแค่เขา ติณณ์ภาพและบุหลัน หลานสาวติณณ์ภาพซึ่งควรที่จะเป็นคู่หมั้น

ของเขา แต่ความสัมพันธ์ตอนนี้ของพวกเขาเหลือเพียงเพื่อนกันเท่านั้น

บุหลันดูโล่งใจมากที่ไม่ต้องแต่งงานกับบรวิร์ เธอไม่ได้ชอบบรวิร์ในเชิงนั้น การที่พ่อมองว่าผู้ชายที่เธอคบหาเองอาจจะไม่ดีเท่ากับผู้ชายที่พ่อหมายมั่นปั้นขึ้นมาให้เป็นสามีที่เชื้อฟิงของเธอ มันเป็นความคิดที่ง่่าทั้งยังล้าหลัง แม้เธอจะเสียใจมากที่พ่อตายจากไป ทว่าอีกใจหนึ่ง เธอก็ยินดีที่การแต่งงานระหว่างเธอกับบรวิร์จะไม่เกิดขึ้น...

ความจริงบุหลันหลงรักผู้ชายคนหนึ่งอยู่แล้ว เขาก็คือ ดิณฑภพ อาของเธอเอง

เธอรู้ว่ามันไม่มีหวังอะไรเลย เพราะต่อให้พ่อเธอกับเขาจะมีมารดาคนละคนกัน แต่ก็ยังมีบิดาคนเดียวกันอยู่ดี ยิ่งไงเธอก็เป็นหลาน มันเป็นเรื่องผิดศีลธรรม ไม่มีวันที่จะเกิดขึ้น ถึงอย่างนั้นถ้าขอแค่เขามองเธอ เธอก็พร้อมจะโยนทิ้งทุกอย่าง...ต่อให้มันจะเป็นศีลธรรมก็ตามที

ขอให้เรามีกันและกัน เราไม่ต้องมีลูกด้วยกันก็ได้ ว่ากันว่าเด็กที่เกิดจากคนสายเลือดเดียวกันจะออกมาไม่สมบูรณ์ ดังนั้นถ้าเขาตกลงปลงใจกับเธอ เราก็แค่ไม่ต้องมีลูก

เธอคิดไปถึงขนาดนั้น แต่ยังไม่มีโอกาสได้ใกล้ชิดเขา บุหลันมั่นใจในความสวยของตัวเอง ดิณฑภพไม่ใช่รูปปั้นสักหน่อย จะหน้าอกหรือสะโพกที่ควรมี เธอก็มีหมด เขาจะไม่ขายตามองเธอเลยได้อย่างไร ไม่งั้นเขาก็ต้องเป็นคนตายด้านแล้ว...

เห็นดิฉันฉีกก็ครั้งเธอก็ใจสั้นตลอด เขามีรูปร่างกำยำ ไบหน้าคมกริบหล่อเหลา ทรงเสน่ห์เกินต้านทาน เธอเคยเห็น เขายืนเปลือยท่อนบนอยู่ริมสระว่ายน้ำ ทำให้ใจของเธอเต้น รวดแทบระเบิด อยากโดนเรื่อร่างแข็งแกร่งแบบนั้นกอดไว้ไม่รู้ มันจะรู้สึกอบอุ่นขนาดไหน

คงเพราะเธออยู่ในบ้านเดียวกับผู้ชายที่เพอร์เฟกต์ขนาด นี้ละมั้ง เธอถึงไม่เคยขายตาแลผู้ชายคนไหนที่มาจีบเลย เพราะไม่ว่าจะมีใครเข้ามา เธอก็จะเอาไปเปรียบเทียบกับดิฉันตลอด

“คุณบุหลันจะรับประทานอาหารเข้าเลยไหมคะ” สาวใช้คนหนึ่ง เดินเข้ามาถามเธอที่นั่งอยู่ที่โต๊ะทานข้าวเรียบร้อยแล้ว บุหลัน หลุดออกจากภวังค์ เธอหันไปสายหน้า

“ไม่ค่ะ รอเอาติณณ์มาก่อนดีกว่า...”

“ค่ะ” สาวใช้พยักหน้าอย่างเข้าใจและถอยออกไปยืนรอ เผื่อว่าคุณหนูจะเปลี่ยนใจ เธอจะได้เรียกคนให้ยกอาหารมา เสิร์ฟได้ทันที

ระหว่างที่บุหลันกำลังรอติณณ์พออย่างใจจดใจจ่อ รวีร์ ก็เดินมาถึงที่โต๊ะอาหารก่อน เขาเลื่อนเก้าอี้ที่อยู่ห่างจากเธอ ไปเล็กน้อยและนั่งลง บุหลันอดจะสังเกตวีร์ไม่ได้

ผู้ชายที่พอรับมาเลี้ยงเพื่อให้เธอแต่งงานด้วยในอนาคต ความจริงก็ไม่ได้เลวร้าย รวีร์มีรูปร่างโปร่งบาง ดูสุขุม เตี้ยไปสักหน่อยถ้าเทียบกับผู้ชายในบ้านนี้ที่ตัวสูงมากกันทุกคน แต่ก็อยู่ในระดับเดียวกับผู้ชายทั่วไป ผิวของเขาขาวผ่องราวกับ

เป็นผู้ดีมีชาติตระกูล ใบหน้าก็ดูดีน่ามอง ให้คงไปไหนก็ไม่อาย นำแปลกที่เด็กกำพร้าคนหนึ่งโตมาดูมีระดับได้มากขนาดนี้ นี่ถ้าเธอไม่ติดใจติณณภพไปเรียบร้อยแล้ว เธอก็อาจจะยอมแต่งก็ได้

ขณะที่บุหลันกำลังพิจารณาวิธีอยู่นั้น ติณณภพก็เดินเข้ามาเห็นภาพนั้นเข้า ใบหน้าของเขาจึงเปลี่ยนเป็นมึนตึ๊ง...

เขาไม่ชอบให้หลานสาวมองวิธีแบบนั้น เกิดเธอเปลี่ยนใจอยากจะแต่งงาน เขาได้มีปัญหากับหลานสาวของตัวเองอีก ถึงยังไงเขาก็ไม่ยกวิธีให้ใครเด็ดขาด ถ้าอยากจะแต่งงานนัก วิธีก็ต้องแต่งกับเขานี้

“ทำไมยังไม่ตั้งโต๊ะอีก ไม่รู้เหรอว่าพวกเด็ก ๆ ต้องไปเรียน” ติณณภพดูพวกแม่บ้าน ทำให้พวกนั้นรีบกุลิกุจเอาอาหารมาวางเรียงรายตามคำสั่ง ชายหนุ่มจึงเดินไปนั่งประจำที่ตัวเอง ซึ่งพอติณณภพนั่งลง บุหลันก็ได้โอกาสที่จะชวนคุย

“อย่าไปว่าพวกเขาเลยคะ หลันเป็นคนบอกเองว่ายังไม่ต้องจัด เพราะหลันจะรออีกก่อน” เธอส่งยิ้มหวานให้เขา ติณณภพก็มองกลับ เขาส่งยิ้มบาง ๆ แบบสุภาพและไว้ตัวกลับมา

“ทีหลังไม่ต้องรอฉัน เดี่ยวพวกเธอจะหิวกันเปล่า ๆ” เขาเลื่อนสายตาไปมองเด็กหนุ่มข้างตัวที่นั่งเงียบไม่หือไม่อือ

“...” วิธียังคงเงียบ ต่อให้จะรู้ว่าติณณภพมองมาก็ตาม เล่นเอาติณณภพหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย ไม่รู้วิธีจะต่อต้านอะไรเขานักหนา เอาเถอะ ดี ๆ หน่อยก็ดี เขาก็ชอบปราบเด็ก

ดีเหมือนกัน

“อยู่กันพร้อมหน้าก็ดีแล้ว ฉันมีเรื่องต้องบอกให้พวกเธอ
รู้” เสียงเข้มกล่าว ทำให้รวีร์กับบุหลันมองไปที่ดิณณภพเป็นตา
เดียว

บุหลันตื่นเต้นมาก อยากรู้เหลือเกินว่าเขาจะพูดเรื่อง
อะไร หรือว่าจะเป็นเรื่องวันเกิดเธอที่จะถึงในอาทิตย์หน้ากัน
นะ?

“เรื่องอะไรเธอคะคุณอา” บุหลันพยายามเก็บสีหน้า
เอาไว้ เธอกลัวว่ามันจะดูออกนอกหน้ามากเกินไปนะสิ

“ฉันจะรับอุปการะรวีร์ต่อจากพ่อเธออย่างเป็นทางการ
นะ เขาจะได้อยู่ในบ้านนี้ได้อย่างมั่นคงหน่อย เพราะฉะนั้น
ฐานะทุกอย่างในบ้านของรวีร์ตอนนี้ก็เหมือนก่อนหน้านี้นี้ แค่
ไม่ต้องแต่งงานกับเธอ”

บุหลันยิ้มค้าง เธอไม่นึกว่าดิณณภพจะใส่ใจเรื่องของเด็ก
กำพร้าคนหนึ่งขนาดนี้ แต่ก็เอาเถอะ เพราะตอนแรกก็เห็น
ทั้งน้องชายและแม่ของดิณณภพยั้งๆ ว่าจะเอาอย่างไรกับรวีร์
เนื่องจากเขาไม่เกี่ยวข้องกับใครกับบ้านนี้เลย มีพ่อเธออุ้มชูแล้ว
ยังมีดิณณภพมารับช่วงต่ออีก ถือว่าเป็นโชคคิของรวีร์ไป

“คะ ก็ดีเหมือนกันนะคะ รวีร์จะได้ไม่รู้สึกแปลกแยกด้วย”
บุหลันพูดจบประโยคให้สวยงามไปอย่างนั้น โดยไม่ได้สังเกต
ว่ามือของรวีร์ที่จับซ่อนอยู่ถึงกับสั่นไปหมด...

ถ้าอาดิณณภพอุปการะเขาอย่างเป็นทางการ ตอนนี้ทั้งชีวิต
เขาก็เหมือนอยู่ในอุ้งมือของอีกฝ่ายเลยนะสิ

แล้วก็เหมือนแทนคำตอบที่รวิร์กำลังคิดอยู่ เพราะที่ได้
โตะซึ่งไม่มีใครเห็น ฝ่ามือของดิณณพก็ลูบไล้ต้นขาของรวิร์
ไปมา ซ้ำยังลูบลงไปฟอนเฟ้นชอกขาด้านในจนรวิร์ต้องเกร็ง
ตัวแน่น

“นั่นสินะ” ดิณณพพูดกับบุหลันแล้วหันไปมองรวิร์ เขา
พูดเสียงธรรมดาทั้งที่บิบบขย่ำต้นขานี้มเล่นไม่เลิก “ทำตัวตาม
สบายนะ ฉันจะดูแลเธออย่างดีแน่นอน ไม่ต้องเป็นห่วง”

รวิร์แทบจะไม่สามารถกินอะไรต่อไปได้เลย เพราะดิณณพ
ยังลูบไปทั่วเรียวขาจนปั่นป่วนไปหมด ทั้งที่ทำกับเขาถึง
ขนาดนั้น ตัวเองก็ยังตอบทสนทนากับบุหลันต่อไปได้ชนิดที่
ไม่มีอะไรสะดุดเลยสักนิด

“อีก...”

ในจังหวะหนึ่ง รวิร์ก็ต้องกัดริมฝีปากไว้แน่น ส่วนกลาง
กายของเขาถูกลูบคลำไปมาจนเขาต้องเบียดเรียวขาเข้าหากัน
แน่น นั่นแหละ ดิณณพถึงได้ยอมละมือออกไปสักที

“รวิร์ เดี่ยวฉันจะไปส่งเธอแล้วกันนะ ฉันมีเรื่องต้องคุย
กับเธอหน่อย ก็เรื่องรายละเอียดเกี่ยวกับการที่ฉันจะอุบการะ
เธอนั่นแหละ มีเอกสารที่เธอต้องดู”

ดิณณพกล่าวแบบมัดมือชก ทำให้รวิร์กังวลขึ้นมา เขา
ไม่คิดว่าเอกสารอะไรนั้นจะมีอยู่จริง ดิณณพต้องหาเรื่องมา
วุ่นวายกับเขาอีกแน่

“ถ้าอาดิณณพจะไปส่งรวิร์ ก็ให้หลันไปด้วยได้ไหมคะ
ยังไงเราก็เรียนที่เดียวกัน” เสียงของบุหลันเหมือนเสียงสวรรค์

จริง ๆ รวีร์รีบหันไปมองเธออย่างมีความหวัง ทว่าติณณภพก็
ดับความหวังของเขาอย่างง่ายดาย

“ให้คนขับรถไปส่งเธอเถอะ ฉันมีหลายเรื่องต้องคุยกับ
รวีร์นะ”

“เอ่อ...ค่ะ”

ด้วยความที่ติณณภพเป็นคนที่มิบุคลิกดู เป็นประเภทที่
พูดคำไหนคำนั้น ทุกคนในบ้านก็เลยไม่ค่อยกล้าหือสักเท่าไร
บุหลันเองก็เช่นกัน เธอไม่ยอมทำให้เขาไม่พอใจ จึงไม่กล้า
เข้าซ้ำอีก...

งานก็เลยเข้ามาที่รวีร์แทน

สุดท้ายก็ไม่มีเอกสารอะไรที่ติณณภพบอกหรือ เขา
ก็แค่อยากจะทำเล่นสนุกกับรวีร์เท่านั้น

ภายในห้องโดยสารด้านหลังที่มีดทึบจนมองจาก
ภายนอกไม่เห็น ซ้ายยังมีที่กั้นอย่างดีจนไม่มีทางที่คนขับรถจะ
รู้อะไร ตัวของรวีร์ถูกกดลงกับเบาะรถ อันเดอร์แวร์กับกางเกง
นักศึกษาเกี้ยวอยู่ที่ข้อเท้า เรียวขาสองข้างถูกแยกออกจากกัน
ที่ระหว่างซอกขาเนียนนุ่ม ศีรษะของติณณภพกำลังซุกใช้้อยู่
ตรงนั้น

“อ๊ะ...ฮึ่ม พอเถอะครับ”

รวีร์ครางเสียงแหบโหย ส่วนนกลางกายที่ชูชันด้วยแรง
อารมณ์กำลังเปียกเหนอะไปด้วยความต้องการของเขา ทั้งยัง
ชุ่มไปด้วยน้ำลายจากเรียวลิ้นของคนมักมากที่กวาดเลียไปทั่ว

“เธอมีอาการตั้งแต่ตอนอยู่ในบ้านแล้วไม่ใช่หรือไง”

ติณณภพวัดสายตามองไปหน้าแดงเรื่อ่นั้น การได้ย้ายเด็กหนุ่มในชุดนักศึกษาเป็นความต้องการอย่างหนึ่งของเขารวีร์ในชุดนักศึกษาธรรมดาที่แหละที่ทำให้เขาตื่นตัวได้สุดขีดอย่างน่าประหลาด

ความจริงเขาหลงเด็กตรงหน้าตั้งแต่ตอนใส่ชุดมัธยมแล้วด้วยซ้ำ เขามักจะใช้มือให้ตัวเอง ขณะที่จินตนาการว่าได้กระแทกกระทั้นในร่างขาวเนียนที่สวมชุดนักเรียนอยู่บ่อย ๆ แต่ก็อดใจไว้ไม่ทำอะไรทั้งนั้น เพราะรวีร์เด็กเกินไป เขาแค่จินตนาการ ไม่เคยแม้แต่จะล่วงเกินอะไรรวีร์เลย...

แต่เมื่อรวีร์โตขนาดนี้แล้ว มันก็เป็นอีกเรื่อง...

“ฮึ๊ก...มะ...ไม่ ผมเปล่า...” รวีร์ส่ายหน้า เขาไม่ได้รู้สึกเพราะอยากจะรู้สึกซะหน่อย ติณณภพต่างหากที่เป็นคนมาจับเนื้อตัวเขาจนมีอาการขึ้นมา

“ไม่เหรอกันนี่อะไร”

ก้านนิ้วเรียวยาวแตะเอาของเหลวเหนียวขึ้นมาจากส่วนปลายสีชมพูของเด็กหนุ่ม มันกำลังหลั่งออกมาเรื่อย ๆ จนเหมือนกับกำลังอ่อนวอนให้เขาช่วยทำอะไรสักอย่างให้ก็ไม่ปาน

รวีร์ไม่รู้จะตอบอะไร เขาทำได้แค่สะอื้นเบา ๆ คุณอาผู้ใจร้ายก็เลยกลั่นแกล้งคนตัวเล็กต่อไป รีมฝีปากร้อนดูตุ๋นชอกขาเนียน พร้อมกับถามรวีร์ไปด้วย

“จะวันเกิดเธอแล้วนี่ เธออยากได้อะไรล่ะ”

รวีร์กับบุหลันเกิดเดือนเดียวกัน เพียงแต่รวีร์เกิดก่อน แต่วันเกิดของเขามักจะถูกยกยอดไปจัดพร้อมกันกับวันเกิดของบุหลัน เพราะเขาไม่ใช่คนในตระกูลจริง ๆ จะจัดวันเกิดให้เขาก่อนบุหลันไม่ได้

ทว่าตอนที่พ่อบุญธรรมของเขาเสียชีวิตไปแล้ว ทุกอย่างก็เหมือนจะต่างออกไป รวีร์ไม่คิดว่าจะมีใครนึกถึงวันเกิดเขาแล้วด้วยซ้ำ ก่อนหน้านี้เขายังจัดงานพร้อมบุหลันเพราะทุกคนเกรงใจพ่อบุญธรรมของเขาที่เป็นพ่อของเธอ ส่วนตอนนี้ คงมีแค่บุหลันเท่านั้นที่จะได้รับความสนใจ

“ผมขออะไรคุณเขาก็ได้จริงเหอครับ” รวีร์ถามด้วยเสียงที่ยังหอบระหอยไปหมด

“ทำไมจะไม่ได้” ต้นขาเนียนถูกจูบหนัก ๆ อย่างมันเขี้ยว “ไม่มีอะไรที่ฉันให้เธอไม่ได้หรอก”

“งั้นผม...ขอกลับไปอยู่ที่ห้องตัวเองครับ”

รวีร์กลับใจพูดประโยคนั้นออกไป ทำให้ริมฝีปากที่พรมจูบไปทั่วของดิณณภพชะงักไป บรรยากาศรอบ ๆ เหมือนจะอึมครึมขึ้นกะทันหัน

รวีร์ได้ยื่นคนตัวสูงตอบมาแค่ ‘อ้อ งั้นเหอ’ จากนั้นส่วนอ่อนไหวของเขาก็ถูกรวบครองและดูดนุนอย่างแรง

“อ้า!” เขาเปลอสั่งเสียงนำอายออกไปดังมาก ต่อมาก็รีบปิดปากไว้แน่น นัยน์ตากลมโตอาบไปด้วยหยาดน้ำแห่งความเสียวซ่าน ดิณณภพหลงโทษด้วยการห่อรัดโพรงปาก เขายังดูกลืนอย่างหื่นกระหาย บั้นเอวเพรียวจึงหยัดขึ้นจากเบาะ ดิ้น

เราด้วยความเสียวสียว เรียวลิ้นขึ้นขี้นบริเวณส่วนปลาย
ฉ่ำน้ำอย่างเอาแต่ใจ จากนั้นก็ลากลงไปทีช่องทางสีกำ แหย่เข้าไป
ไปลึก ๆ

“อ๊ะ...อ๊า...ยะ...อย่า...”

ใบหน้าน่ารักส่ายไปมา ปลายเท้าสองข้างในถุงเท้าจิก
เกร็งบนแผ่นหลังกว้าง ความเสียวซ่านที่โจมตีทำให้เขาแทบ
เสียวสติ ช่องทางร้อนผ่าวดอดรัดเรียวลิ้นของคุณอาหนุ่ม มัน
กระตุกหนีบนับจนรวีร์เกลียดตัวเอง

ร่างกายของเขาถูกระทำให้มาตลอด จนมันเริ่มตอบสนอง
ดิ้นรนในแบบที่มันคุ้นเคยเสียแล้ว

เนื้อบั้นท้ายนึ่มถูกบีบขยำอย่างรุนแรง ดิ้นรนแพทริก
เรียวลิ้นเข้าออกไม่หยุด เขาความมันไปทั่วจนช่องทางสีกำ
เปียกฉลื่น หากจะสอดนิ้วคงเข้าไปได้ง่าย ๆ และเขาก็ยังใช้ลิ้น
เลียวนย่ำ ๆ จนรวีร์กระตุกเหือกอย่างรุนแรงและปลดปล่อย
ออกมา

“อ๊า...แฮก ๆ”

นัยน์ตาคู่สวยฉ่ำน้ำตาหยาดเยิ้ม แก้มสีแดงปลั่ง ริม-
ฝีปากห่อซำเผยอขึ้นจนเห็นเรียวลิ้น หยาดน้ำใสผุดซึ่มที่มุม
ปากเล็ก นอกจากนี้ตัวของรวีร์ก็ยังสั่นน้อย ๆ เนื่องจากรู้สึก
อูบวากับการได้ปลดปล่อย ดิ้นรนแพทริก

“แค่นี้ก็ถึงแล้วเหอ แบบนี้จะแยกกันอยู่ได้จริง ๆ
หรือไง เธอติดฉันแล้วยังไม่รู้ตัวอีก ถ้าไม่มีฉันแล้วเป็นแบบนี้
ขึ้นมา...” ดิ้นรนแพทริกจิ้งหะแล้วแพทริกนี้วกกลางเข้าไปใน

ช่องทางเปียกและ มันบีบรัดเขาแน่นทันทีอย่างชัดเจน รวีร์
สะท้านหอบ เขาเกร็งชันไปทั้งตัว ทำอะไรไม่ได้นอกจากสะอื้น
ออกมา คนตัวสูงได้ทีก็ถามต่อไปอีกว่า “เธอจะทำยังไงล่ะ”